

Oláh András
IDEGEN EMLÉK

volt a kertvégben az a kukoricagóré
ott bújtunk először össze
akkor még féltem szeretni
és fogalmam sem volt
hogyan számolok majd el veled
tenyeremmel hűtöttelek
épp csak érintve a szoknyád alatt
azt a forró remegést
valami titokzatos mélységbe cipeltél
aztán nevetve beletúrtál a hajamba
visszaigazgattad a lehullott szirmokat
és átosontál rajtam eltéríthetetlenül
szétáztam mint kint felejtett süteményes
doboz a könnyű esőben
ma már idegenül bámul rám a régi kert
egybenőtt körötte a múlt és a jelen
bennünk pedig észrevétlenül este lett
többé nem emeltél fel
mert nem hittél el
egyszerűen ott felejtettél
– így lettél fölkéklő hiány:
egyszeri és megismételhetetlen

HOL VOLT HOL NEM VOLT

ott remegtél ölelésemben egy sátorlap alatt
és meg sem álmodtad hogy egyszer majd
nekem idegennek mesélsz egy régi történetről
az ifjúság bohó ábrándos idejéből
amikor csak egy szakadt farmer

és egy kopott hátizsák volt a világ
autóstoppal jártuk az országot meg gyalog
Velencén a tóparton botlottunk egymásba
s én bekérezkedtem a sátradba
másnap mentünk tovább
ki erre ki arra címet sem cseréltünk
csak a keresztnedre emlékszem
és most nézlek hallgatlak
már az unokádról mesélsz
nem sejtve hogy titkunk közös
bennem a hallgatás most is ösztönös
a busz megáll s a leszállók közül még
visszanézel talán felszisszenő emléket keresve
de már indulunk tovább s a nyár
befurakodó langya lassan feloldódik
a zötykölődés klimatizált egyhangúságában

Félhegy, 2012 (fa, 53x56x34 cm)